

Smartengeld. Kan de civiele rechter een aanvullend bedrag aan smartengeld toekennen nadat in het strafproces deze vordering reeds (volledig) is toege...

Rb. Midden-Nederland 19-11-2018, ECLI:NL:RBMNE:2018:5638

Instantie

Rechtbank Midden-Nederland

Datum

19 november 2018

Magistraten

Mr. A.S. Penders

Zaaknummer

6570941 UC EXPL 18-285

Folio weergave

[Download gedrukte versie \(PDF\)](#)

JCDI

JCDI:ADS21495:1

Vakgebied(en)

Strafprocesrecht / Terechtzitting en beslissingsmodel

Verbintenissenrecht / Schadevergoeding

Brondocumenten

ECLI:NL:RBMNE:2018:5638, Uitspraak, Rechtbank Midden-Nederland, 19â€1â€2018

Wetgeving

Art. 6:106 BW; art. 51f Rv; art. 361 Sv

Essentie

Voeging strafproces. Voorschot. Immateriële schade.

Kan de civiele rechter een aanvullend bedrag aan smartengeld toekennen nadat in het strafproces deze vordering reeds (volledig) is toegewezen?

Samenvatting

Eiser overkomt op 1 maart 2012 een overval in zijn slijterij. Hij voegt zich in het strafproces als benadeelde partij en vordert vergoeding van medische kosten, schade als gevolg van verlies van arbeidsvermogen, reiskosten en € 2.750 voor immateriële schade. Bij strafvonnis van 10 september 2012 oordeelt de rechtbank dat de schade tot een bedrag van € 5.538,50 een rechtstreeks gevolg is van het bewezenverklaarde feit, waarvan een bedrag van € 2.788,50 ter zake van materiële en een bedrag van € 2.750 ter zake van immateriële schade, en acht verdachten aansprakelijk voor die schade. De rechtbank oordeelt dat de overige gevorderde schade in verband met het inkomensverlies een onevenredige belasting van het strafproces oplevert en verklaart eiser voor dat overige niet ontvankelijk.

Eiser wendt zich tot de burgerlijke rechter en vordert een aanvullende vergoeding voor immateriële schade van € 4.250. Eiser stelt dat de rechtbank in het strafvonnis slechts een voorschot op de immateriële schade heeft toegewezen. Eiser voert verder aan dat een vordering van een benadeelde partij per definitie een voorwaardelijk karakter heeft. Dit blijkt volgens eiser ook uit het Schadeopgaveformulier Misdrijven. Hierin staat als slotzin vermeld dat ten aanzien van eventuele overige schade en kosten alle rechten worden voorbehouden.

Ktr.: Volgens de kantonrechter zijn voor de beoordeling van dit geschil van belang de wettelijke bepalingen en het Schadeopgaveformulier Misdrijven zoals die golden in 2012. De kantonrechter oordeelt dat uit de wettekst, de toelichting en de commentaren niet kan worden afgeleid dat iedere vordering van een benadeelde partij in het strafproces als een voorwaardelijke vordering moet worden gezien, dan wel een voorschot op de totale schade. Uit het door eiser ingevulde Schadeopgaveformulier Misdrijven, noch uit de brief van zijn raadsman blijkt dat eiser zijn vordering tot betaling van immateriële schade heeft ingediend als voorschot op de nog nader te begroten schade. Uit de slotzin van het Schadeopgaveformulier Misdrijven kan dat ook niet worden afgeleid. Uit het strafvonnis volgt zonneklaar dat de gehele door eiser ingediende vordering tot vergoeding van zijn immateriële schade van € 2.750 is toegewezen en dat de rechtbank hem

uitsluitend in een deel van de vordering met betrekking tot zijn materiële schade niet ontvankelijk heeft verklaard. Slechts voor dat gedeelte kan eiser zijn vordering aan de burgerlijke rechter voorleggen. De conclusie luidt dat eiser niet gerechtigd is een vordering tot betaling van een hogere vergoeding voor immateriële schade in te dienen, dan hij onvoorwaardelijk als benadeelde partij heeft gedaan. Een dergelijke vordering past niet in het systeem dat in het Wetboek van Strafvordering is neergelegd. Het voorleggen van een vordering aan de burgerlijke rechter is in dit soort gevallen slechts voorbehouden voor het gedeelte waarin de benadeelde in het strafproces niet ontvankelijk is verklaard. Ten aanzien van de immateriële schade is daarvan geen sprake. De vordering tot aanvullende vergoeding van immateriële schade wordt afgewezen.

Verwant oordeel

Zie ook:

- HR 19 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD8963, NJ 2002/497: het oordeel van de rechtbank dat de vordering van de benadeelde partij zowel voor het materiële als het immateriële als voorschot wordt toegewezen, moet aldus worden verstaan dat de gevorderde bedragen strekken tot vergoeding van een gedeelte van de schade die de benadeelde partijen rechtstreeks hebben geleden door het bewezenverklaarde feit, en voorts dat de vorderingen ten aanzien van die bedragen eenvoudig van aard zijn, zodat zij zich lenen voor toewijzing door de strafrechter. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting van art. 51a lid 3 Sv en art. 361 lid 3 Sv;
- Hof Arnhem-Leeuwarden 26 januari 2017, ECLI:NL:GHARL:2017:1122: de benadeelde partij heeft zich in de strafzaak in eerste aanleg gevoegd met een vordering tot vergoeding van onder meer materiële schade ad € 3.519,19 en vergoeding van immateriële schade ad € 10.000. De rechtbank heeft de benadeelde partij niet ontvankelijk verklaard in deze vordering, waarna de benadeelde partij zich binnen de grenzen van de eerste vordering opnieuw heeft gevoegd in de strafzaak in hoger beroep;
- Rb. Almelo 31 januari 2007, ECLI:NL:RBALM:2007:BB8776: voor de vordering van een benadeelde partij in het strafproces geldt het eenvoudscriterium als ontvankelijkheidsvereiste, zoals volgt uit art. 361 lid 3 Wetboek van Strafvordering. De strafrechter kan ambtshalve de vordering splitsen en het deel van de vordering dat niet eenvoudig van aard is niet-ontvankelijk verklaren, zodat dit deel alsnog bij de burgerlijke rechter kan worden ingediend (MvT, [Kamerstukken II 1989/90, 21345, 3](#), p. 12). De strafrechter kan ook een deel van de vordering als voorschot toewijzen, hoewel deze kwalificatie niet noodzakelijk is voor de mogelijkheid van de benadeelde partij om het restant van haar vordering aan de burgerlijke rechter voor te leggen;
- Rb. Den Haag 30 september 2015, ECLI:NL:RBDHA:2015:11282, RAV 2016/17: de rechtbank verwerpt het verweer van gedaagde dat eiseres ter zake van het smartengeld geen vorderingsrecht meer toekomt. Blijkens het voegingsformulier en de daarbij behorende toelichting is nadrukkelijk verzocht de gevorderde bedragen als voorschot vast te stellen van een naderhand in een civiele procedure te vorderen schadevergoeding. De strafrechter heeft kennelijk – in lijn met de toelichting op het voegingsformulier – een voorschot op het smartengeld toegewezen, nu in de betreffende motivering is opgenomen dat het toegewezen bedrag in zoverre eenvoudig is vast te stellen. Dat van een definitieve beoordeling van het smartengeld voor het overige geen sprake is geweest, valt overigens ook af te leiden uit het feit dat het vonnis geen afwijzing van het meerdere bevat;
- Rb. 's-Hertogenbosch 3 augustus 2011, ECLI:NL:RBSHE:2011:BR4888: het verweer van gedaagde, dat moet worden aangesloten bij uitspraken waarbij veel lagere bedragen zijn toegekend, gaat niet op, alleen al omdat in die zaken sprake was van toekenning van een voorschot in de strafzaak. Ook in de onderhavige zaak heeft het hof in de strafzaak voorschotten toegekend voor de geleden immateriële schade. Dit staat er niet aan in de weg dat de rechter in de civiele procedure de totale immateriële schade op een hoger bedrag begroot. Wel dienen de reeds door de strafrechter toegewezen bedragen in mindering te worden gebracht op de totale schade;
- Rb. Limburg 23 november 2018, ECLI:NL:RBLIM:2018:10961: het psychisch letsel van het slachtoffer rechtvaardigt de toekenning van smartengeld. De rechtbank acht hiervoor een bedrag van € 5.000 voor dit moment passend en verklaart het slachtoffer voor het overige niet-ontvankelijk in haar vordering;
- Rb. Limburg 28 november 2016, ECLI:NL:RBLIM:2016:10317: gelet op de feiten en omstandigheden die uit het dossier naar voren zijn gekomen, is de rechtbank van oordeel dat de benadeelde immateriële schade heeft geleden als gevolg van het lichamelijk letsel dat hij door toedoen van verdachte heeft opgelopen. De rechtbank stelt het bedrag van die schade naar redelijkheid en billijkheid vast op € 2.500 en zal dit bedrag als voorschot, dat wil zeggen de tot op heden als vaststaand aangenomen immateriële schade, toekennen;
- J. Candido e.a., *Slachtoffer en de rechtspraak - Handleiding voor de strafrechtspraktijk*, LOVS 2017.

Wenk

In deze uitspraak gaat de kantonrechter in op de verdeling van rechtsmacht tussen de strafrechter en de burgerlijke rechter bij een vordering tot schadevergoeding. Vanzelfsprekend staat het een benadeelde vrij een vordering tot schadevergoeding

aanhangig te maken bij de burgerlijke rechter. Daarnaast kan, zoals volgt uit art. 51f lid 1 Sv, degene die rechtstreeks schade heeft geleden door een strafbaar feit, zich ter zake van zijn vordering tot schadevergoeding als benadeelde partij in het strafproces voegen.

Voeging in het strafproces heeft in beginsel tot gevolg dat de betreffende vordering niet meer aanhangig kan worden gemaakt bij de burgerlijke rechter. De toegang tot de burgerlijke rechter herleeft indien de vordering tot schadevergoeding wordt afgewezen en in het strafproces geen hoger beroep volgt. In dat geval kan de benadeelde appel instellen bij de burgerlijke rechter (art. 421 lid 4 Sv). De toegang tot de burgerlijke rechter herleeft ook indien de benadeelde door de strafrechter niet-ontvankelijk wordt verklaard. De strafrechter kan een (deel van een) vordering niet-ontvankelijk verklaren indien beoordeling hiervan een onevenredige belasting van het strafproces zal opleveren (art. 361 lid 3 Sv). In dat geval vindt er geen inhoudelijke beoordeling plaats en kan benadeelde de vordering voorleggen aan de burgerlijke rechter. De benadeelde kan ook ervoor kiezen slechts een deel van zijn vordering voor te leggen aan de strafrechter en zich voor het overige wenden tot de burgerlijke rechter.

Voeging in het strafproces heeft voordelen. Zo kan de benadeelde zonder noemenswaardige kosten zijn vordering verhalen en een executoriale titel verkrijgen. Bovendien wordt hiermee voorkomen dat (mede) vanwege de relatieve competentie meerdere procedures bij verschillende rechtbanken gaan lopen. Een nadeel is echter dat in de procedure tussen de benadeelde partij en de verdachte ingevolge art. 334 Sv slechts in beperkte mate plaats is voor bewijslevering en deze procedure niet dezelfde processuele waarborgen biedt als de civielrechtelijke procedure. Zo heeft de benadeelde niet de mogelijkheid getuigen te horen en bestaat binnen het strafproces niet de mogelijkheid slechts de aansprakelijkheid van de verdachte vast te stellen en te verwijzen naar de schadestaat.

De onderhavige zaak is bijzonder omdat de benadeelde zich tot de burgerlijke rechter wendt terwijl zijn vordering tot vergoeding van immateriële schade in het strafproces niet (deels) is afgewezen of niet-ontvankelijk is verklaard. De benadeelde heeft zijn volledige vordering tot vergoeding van immateriële schade toegewezen gekregen en vordert vervolgens bij de burgerlijke rechter een aanvullende vergoeding. In deze zaak staat de vraag centraal of in het hiervoor omschreven systeem van rechtsmachtsverdeling wel ruimte bestaat voor een dergelijke vordering. Volgens de kantonrechter kan de benadeelde alleen een aanvullende vergoeding vorderen bij de burgerlijke rechter in het geval dat in de strafprocedure een voorschot is gevorderd en dat ook kenbaar is gemaakt. De kantonrechter acht daarbij van belang dat de aansprakelijke partij anders erop moet kunnen vertrouwen dat de door benadeelde ingestelde vordering de definitieve vordering was (zie rov. 4.9). Volgens de kantonrechter blijkt uit de slotzin van het in 2012 gehanteerde Schadeopgaveformulier Misdriften niet dat gevorderde bedragen als een voorschot moeten worden gezien. Dit zou wel blijken uit het huidige Schadeopgaveformulier Misdriften. Daarin staat vermeld dat benadeelde zich alle rechten voorbehoudt om via een gerechtelijke procedure aanvullende schadevergoeding te verzoeken.

Partij(en)

Vonnisinzake

Eiser, eisende partij, gem.: mr. D.M.H. Rademakers,
tegen

1. Gedaagde 1, zonder bekende woon- of verblijfplaats, gedaagde partij, niet verschenen,
2. Gedaagde 2, gedaagde partij, gem.: mr. D.C. van den Heuvel.

Uitspraak

Kantonrechter Utrecht:

1. Het verloop van de procedure

1.1.

Het verloop van de procedure blijkt uit:

- het vonnis in het incident tot verwijzing van 10 januari 2018,
- het vonnis van 28 februari 2018, waarbij een comparitie van partijen is gelast,
- de brief van 28 mei 2018 van eiser, waarbij de producties 17 en 18 zijn overgelegd,
- de comparitie van partijen van 7 juni 2018, waarvan de griffier aantekening heeft gehouden,
- de akte na comparitie van eiser met overlegging van 3 producties,
- de antwoordakte van gedaagde 2,
- de akte van eiser,
- de akte van gedaagde 2.

1.2.

De gedaagde 1 is ook tijdens de comparitie van partijen niet verschenen. Aan hem was al eerder verstek verleend.

1.3.

Ten slotte is vonnis bepaald.

2. De feiten

2.1.

Eiser is op 1 maart 2012 overvallen in zijn slijterij in a-plaats.

2.2.

Eiser heeft zich in de strafrechtprocedure tegen gedaagde 2 en gedaagde 1 gevoegd als benadeelde partij. Daartoe heeft eiser op 14 april 2012 een Schadeopgaveformulier Misdrijven, zoals vastgesteld door de toenmalige Minister van Justitie, ingevuld en ondertekend. Hij heeft medische kosten (€ 455), kosten aan verlies van arbeidsvermogen (€ 8.600), reiskosten (€ 15) en een niet nader vermeld bedrag aan smartengeld gevorderd. Het totaal van deze bedragen vormt € 9.410, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf de dag waarop de schade is ontstaan. Onderaan het formulier staat de zin: "Ten aanzien van eventuele overige schade en kosten worden alle rechten voorbehouden."

2.3.

Bij brief van 24 augustus 2012 heeft de (toenmalige) advocaat van eiser een aanvulling op de schadeopgave in het Schadeopgaveformulier Misdrijven aan het Openbaar Ministerie gestuurd. Daarin staat, voor zover in deze zaak van belang, vermeld:

"(...)

In bovengenoemde zaak doe ik u nogmaals de namens cliënt ingediende vordering betreffende immateriële schadevergoeding ten bedrage van € 2.750 en, ter nadere adstructie hiervan, een afschrift van een tweetal uitspraken in vergelijkbare zaken waarin aan het slachtoffer een immateriële schadevergoeding is toegekend van € 4.000, respectievelijk € 5.000 (productie 1 a-c).

"(...)"

Naast immateriële schade heeft eiser in totaal € 11.194,16 aan materiële schade gevorderd.

2.4.

In verband met de overval op 1 maart 2012 zijn gedaagde 1 en gedaagde 2 bij vonnis van 10 september 2012 door de rechtbank veroordeeld tot onder meer een deels voorwaardelijke vrijheidsstraf wegens poging tot afpersing, gepleegd door twee of meerdere personen.

De rechtbank heeft gedaagde 1 en gedaagde 2 in dat vonnis hoofdelijk veroordeeld tot betaling van € 5.538,50 aan eiser, wegens materiële en immateriële schadevergoeding, te vermeerderen met de wettelijke rente daarover vanaf 1 maart 2012 tot de betaling. Betaling van dat bedrag is ook hoofdelijk als schadevergoedingsmaatregel aan gedaagde 1 en gedaagde 2 opgelegd.

2.5.

De rechtbank heeft in onderdeel 7 van haar vonnis van 10 september 2012 (hierna ook: het strafvonnis) onder meer het volgende overwogen:

"De verdediging is van mening dat de gevorderde schade met betrekking tot de medische kosten en de materiële schade als gevolg van de overval kan worden toegewezen. De overige gevorderde materiële schade dient naar de mening van de verdediging niet ontvankelijk te worden verklaard, nu deze schadeposten onvoldoende met gegevens zijn onderbouwd. Betreffende de gevorderde immateriële schade is de verdediging van mening dat het gevorderde bedrag, gelet op hetgeen in vergelijkbare zaken wordt toegewezen, dient te worden gematigd.

De rechtbank is van oordeel dat de schade tot een bedrag van € 5.538,50 een rechtstreeks gevolg is van dit bewezen verklaarde feit, waarvan een bedrag van € 2.788,50 ter zake van materiële schade en een bedrag van € 2.750 ter zake van immateriële schade, en acht verdachten aansprakelijk voor die schade. Het gevorderde is tot dat bedrag voldoende aannemelijk gemaakt en de rechtbank zal de vordering tot dat bedrag toewijzen.

De beoordeling van de vraag of overige gevorderde kosten — deze kosten betreffen het gevorderde inkomensverlies over de maanden maart 2012 tot en met augustus 2012 en de gevorderde gedeerde loonkosten van de echtgenote — als gevolg van het ten laste gelegde feit kunnen worden aangemerkt, levert naar het oordeel van de rechtbank een onevenredige belasting van het strafproces op. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de vordering van de benadeelde partij voor het overige niet-ontvankelijk dient te worden verklaard. Voor dat deel kan de benadeelde partij haar vordering bij de burgerlijke rechter aanbrengen.

"(...)"

2.6.

Gedaagde 2 heeft het toegewezen bedrag aan eiser betaald via het Openbaar Ministerie door te voldoen aan de schadevergoedingsmaatregel.

3. Het geschil van partijen

3.1.

Blijkens zijn akte van 30 augustus 2017 heeft eiser zijn vordering gewijzigd, in die zin dat hij, na aanvankelijk vijf personen te hebben gedagvaard, nu nog van gedaagde 1 en van gedaagde 2 het volgende samengevat vordert:

1. verklaring voor recht dat gedaagden hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door eiser ten gevolge van de overval op 1 maart 2012 geleden schade,
2. hoofdelijke veroordeling van gedaagden tot betaling van (aanvullende) immateriële schadevergoeding van € 4.250, met de wettelijke rente daarover vanaf 1 maart 2012,
3. veroordeling van gedaagden tot betaling van de kosten van het opvragen van medische informatie, van € 38,05,
4. veroordeling van gedaagden in de proceskosten.

3.2.

Eiser stelt dat de kantonrechter in het strafvonnis een voorschot op de immateriële schade heeft toegewezen. Hij maakt aanspraak op een hoger smartengeld, zoals gevorderd. Ter verdere onderbouwing voert eiser aan dat de door hem ingediende vordering benadeelde partij per definitie een voorwaardelijk karakter heeft. Een expliciet voorbehoud voor eventuele nadere schade is niet nodig. Dit blijkt ook uit de vermelding op het formulier. Uit de wettekst (de artikelen 51g lid 1 in verbinding met lid 3 van het Wetboek van strafvordering (hierna: Sv) en de toelichting bij het besluit van de Minister van Veiligheid en Justitie van 2 december 2015.

3.3.

Gedaagde 2 voert gemotiveerd verweer. Hij concludeert tot afwijzing van de vordering, omdat de rechtbank in haar strafvonnis al op de gehele vordering met betrekking tot het gevorderde smartengeld heeft beslist en eiser bij zijn vordering als benadeelde partij geen voorbehoud heeft gemaakt met betrekking tot dit onderdeel van zijn vordering.

3.4.

De kantonrechter zal voor zover nodig op de stellingen en verweren van partijen hieronder ingaan.

4. De beoordeling

4.1.

Tegen de niet verschenen gedaagde gedaagde 1 is verstek verleend. In beginsel kan de vordering voor zover die tegen hem is ingesteld worden toegewezen, tenzij uit de bespreking van de vordering tegen gedaagde 2 mocht blijken dat toewijzing onjuist zou zijn.

4.2.

Op grond van het strafvonnis staat vast dat gedaagde 1 en gedaagde 2 tezamen hebben gepoogd eiser af te persen. Uit het vonnis volgt ook dat zij dat op een gewelddadige manier hebben gedaan. Daarmee staat vast, mede omdat de inhoud van het strafvonnis niet door gedaagde 1 en gedaagde 2 is bestreden, dat gedaagde 1 en gedaagde 2 tezamen jegens eiser een onrechtmatige daad hebben gepleegd. Zij zijn bij een gerechtelijke uitspraak al hoofdelijk aansprakelijk gehouden voor de door eiser door deze onrechtmatige daad geleden schade.

4.3.

Eiser heeft zich, zoals blijkt uit de vastgestelde feiten, als benadeelde partij gevoegd in het strafproces tegen gedaagde 1 en gedaagde 2. Voor de bedragen die eiser heeft gevorderd in verband met de door hem geleden materiële en immateriële schade verwijst de kantonrechter naar *Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.* en 2.3 van dit vonnis. De rechtbank heeft op basis van die stukken de vordering van eiser beoordeeld en beslist, zoals in 2.5 is vermeld.

4.4.

De rechtbank heeft in het strafvonnis feitelijk reeds beslist dat gedaagde 1 en gedaagde 2 tezamen jegens eiser een onrechtmatige daad hebben gepleegd. Dit volgt uit de kwalificatie van de gedragingen waarvan zij werden verdacht en de feitelijke omschrijving van de handelingen van beiden. Eiser heeft naar het oordeel van de kantonrechter dan ook geen belang meer bij de gevorderde verklaring voor recht. Die zal worden afgewezen.

4.5.

De kantonrechter moet beoordelen of aan eiser nog een vordering wegens immateriële schade toekomt, bovenop hetgeen de rechtbank bij het strafvonnis al heeft toegewezen. De kantonrechter overweegt daartoe als volgt.

4.6.

Uitgangspunt zijn de wettelijke bepalingen omtrent de positie van het slachtoffer in het strafproces en het op grond daarvan vastgestelde Schadeopgaveformulier Misdrijven, zoals die golden in 2012. De kantonrechter overweegt dat de artikelen 51f, g en h van het Wetboek van strafvordering (Sv) en artikel 361 Sv voor de beoordeling van dit geschil van belang zijn. In de artikelen 51 f, g en h Sv zijn regels opgesteld met betrekking tot de rol van het Openbaar Ministerie over informatievoorziening aan het slachtoffer over vervolging van de verdachte, voegen als benadeelde partij in het strafproces en de eventuele bemiddeling tussen slachtoffer en verdachte met betrekking tot de afwikkeling van de door het slachtoffer geleden schade. In artikel 51g lid 1 Sv is onder meer bepaald dat de officier van justitie het slachtoffer bij de mededeling dat hij tot vervolging van de verdachte overgaat een formulier van voeging geeft. De voeging zelf geschiedt voor de aanvang van de terechtzitting door een opgave van de inhoud van de vordering en van de gronden waarop die berust, bij de officier van justitie. Deze opgave vindt plaats door middel van het Schadeopgaveformulier Misdrijven. In lid 3 van artikel 51g Sv is vastgelegd dat voeging ook ter terechtzitting kan plaatsvinden op dezelfde manier als zojuist beschreven, maar voordat de officier van justitie zijn requisitoir zal houden.

In artikel 361 Sv is beschreven op welke wijze de rechtbank uitspraak doet op de vordering van de benadeelde partij. In lid 3 is vastgelegd dat, indien de behandeling van de vordering van de benadeelde partij naar het oordeel van de rechtbank een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert, de rechtbank in een dergelijke situatie op verzoek van de verdachte, op vordering van de officier van justitie of ambtshalve bepaalt dat de vordering in het geheel of ten dele niet ontvankelijk is en de benadeelde partij haar vordering of het niet ontvankelijk verklaarde deel ervan slechts bij de burgerlijke rechter kan aanbrengen.

Op het Schadeopgaveformulier Misdrijven, zoals dat door eiser is ingediend, staat het in 2.2 vermelde voorbehoud:

“Ten aanzien van eventuele overige schade en kosten worden alle rechten voorbehouden.”

4.7.

Uit de wettekst, uit de toelichting daarbij en uit de commentaren kan, anders dan eiser stelt, niet worden afgeleid dat iedere vordering van een benadeelde partij in het strafproces als een voorwaardelijke vordering moet worden gezien, dan wel als een voorschot op de totale schade. In artikel 51g Sv wordt slechts de wijze waarop een benadeelde zich kan voegen in het strafproces geregeld. Uit artikel 361 Sv volgt dat, indien de strafrechter oordeelt dat de vordering of een deel daarvan een onevenredige belasting legt op het strafproces, de benadeelde in zijn vordering of een deel daarvan niet ontvankelijk wordt verklaard. Indien dat gebeurt, betekent dat dat de benadeelde het niet ontvankelijk verklaarde deel van zijn vordering aan de burgerlijke rechter mag voorleggen.

4.8.

Uit het door eiser ingevulde Schadeopgaveformulier Misdrijven, noch uit de brief van zijn raadsman van 24 augustus 2012 blijkt dat eiser zijn vordering tot betaling van immateriële schade heeft ingediend als voorschot op de nog nader te begroten schade. Uit de hiervoor geciteerde slotzin van het Schadeopgaveformulier Misdrijven kan dat ook niet worden afgeleid. Daarin staat dat alleen voor de “overige schade en kosten” een voorbehoud wordt gemaakt, met andere woorden, de schade en kosten die niet op het Schadeopgaveformulier Misdrijven of in de aanvullende brief staan vermeld.

4.9.

In de voeging van eiser in de strafprocedure tegen gedaagde 2 en gedaagde 1 heeft de strafrechter op basis van het Schadeopgaveformulier Misdrijven en de aanvullende brief van 24 augustus 2012 overwogen dat hij de gehele vordering wegens immateriële schade toewijst, maar dat de behandeling van een deel van de materiële vordering een te grote belasting van de strafprocedure oplevert, zodat eiser voor dat deel niet ontvankelijk is verklaard in zijn vordering en dat hij dat deel aan de burgerlijke rechter mag voorleggen. Uit het strafvonnis volgt zonneklaar dat de gehele door eiser ingediende vordering tot vergoeding van zijn immateriële schade van € 2.750 is toegewezen en dat de rechtbank hem uitsluitend in een deel van de vordering met betrekking tot zijn materiële schade (en die van zijn partner) niet ontvankelijk heeft verklaard. Slechts voor dat gedeelte kan eiser zijn vordering aan de burgerlijke rechter voorleggen.

4.10.

Het is juist dat eiser in zijn Schadeopgaveformulier Misdrijven geen bedrag voor smartengeld heeft vermeld. Hij heeft dat bedrag echter wel nadrukkelijk genoemd in zijn brief van 24 augustus 2012 aan de officier van justitie, als aanvulling op het Schadeopgaveformulier Misdrijven. Daarbij heeft hij ook voorbeelden van andere gevallen genoemd, waarbij hogere bedragen werden genoemd dan de vordering van eiser op dit punt was (zie hiervoor 2.3). De rechtbank is hiervan in het strafvonnis ook uitgegaan. De kantonrechter overweegt hierbij, nogmaals, dat als uitgangspunt geldt de regeling die in 2012 gold. Anders dan het nadien door de Minister van (toen) Veiligheid en Justitie vastgelegde formulier (door eiser overgelegd

bij zijn laatste akte) is niet vermeld dat een vordering van een benadeelde partij als een voorschot moet worden gezien. De tekst ervan sluit aan bij die van artikel 361 Sv. De kantonrechter overweegt voorts dat, anders dan in de door eiser vermelde jurisprudentie, in dit geval geen voorschot is gevorderd om het aan hem te betalen smartengeld. Onder dergelijke omstandigheden mocht gedaagde 2 (en in zijn kielzog ook gedaagde 1) erop vertrouwen dat de door eiser ingestelde vordering als benadeelde partij de definitieve vordering was. Ook hier geldt dat gedaagde 2 (en gedaagde 1) erop mochten vertrouwen dat de onvoorwaardelijk ingediende en volledig toegewezen vordering niet naderhand kan worden aangevuld.

4.11.

De conclusie luidt dat eiser niet gerechtigd is een vordering tot betaling van een hogere vergoeding voor immateriële schade in te dienen dan hij onvoorwaardelijk als benadeelde partij heeft gedaan. Een dergelijke vordering past niet in het systeem dat in het Wetboek van strafvordering is neergelegd, waar het voorleggen ervan slechts aan de burgerlijke rechter is voorbehouden voor het gedeelte waarin de benadeelde niet ontvankelijk is verklaard. Ten aanzien van de immateriële schade is daarvan geen sprake.

4.12.

De vordering tot betaling van immateriële schadevergoeding zal dan ook worden afgewezen. Datzelfde geldt tevens voor de daarmee verband houdende vordering tot betaling van de kosten van het opvragen van medische informatie.

4.13.

Eiser zal als de in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten worden veroordeeld. De kosten aan de zijde van gedaagde 2 worden begroot op:

— salaris gemachtigde € 400 (2 punten x tarief € 200).

De kosten aan de zijde van de niet verschenen gedaagde 1 worden begroot op nihil.

5. De beslissing

De kantonrechter:

5.1.

wijst de vorderingen af,

5.2.

veroordeelt eiser tot betaling van de proceskosten aan de zijde van gedaagde 2, tot de uitspraak van dit vonnis begroot op € 400 aan salaris gemachtigde;

5.3.

verklaart deze kostenveroordeling uitvoerbaar bij voorraad,

5.4.

veroordeelt eiser tot betaling van de proceskosten aan de zijde van gedaagde 1, tot de uitspraak van dit vonnis begroot op nihil.